

Čís. 11991.

Předpisu § 406 c. ř. s. jest použití i na bolestné za bolesti, jež se dostavily od podání žaloby až do vynesení rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv II 322/31.)

Žalobkyně byla dne 9. května 1930 zasažena a poraněna automobilem žalovaného. Žalobou, zadanou na soudě dne 10. května 1930, domáhala se žalobkyně na žalovaném bolestného 50.000 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil rozsudkem ze dne 15. prosince 1931 žalobkyni bolestné 24.700 Kč vzhledem k bolestem, jež žalobkyně vytrpěla prvých 49 dnů po úrazu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Nehledíc k tomu, že pro splatnost nároku není rozhodná podle § 406 c. ř. s. doba podání žaloby, nýbrž doba rozsudku, nemá odvolatelův názor o předčasnosti žaloby v zákoně vůbec opory.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud právem vyvrátil dovolatelovu výtku předčasnosti žaloby poukazem k ustanovení § 406 c. ř. s. Dovolatel sám přiznává, že nárok žalobkyně na bolestné v době podání žaloby byl existentním, ovšem podle jeho vývodů jen za jeden den, takže nemohlo býti přisouzeno žalobkyni nic více než přiměřené bolestné za jeden den. Ustanovení § 406 c. ř. s. jest všeobecným předpisem a vyslovuje, že, co do splatnosti plnění, musí rozsudek zníti podle stavu věci v době, kdy byl vydán. Vyšlo-li v souzeném případě za řízení na jevo, že nárok žalobkyně jest oprávněn, jest tím zároveň dovedeno, že nabyl dodatečně včasné i formální oprávněnosti, byť i v době podání žaloby nebyl ještě oprávněn nebo nebyl oprávněn v tom rozsahu, jak byl přiznán. Ostatně žalobkyně již v žalobě poukázala na prozatímnost žalobního žádání a v protokolu ze dne 12. prosince 1930 svůj nárok žalobní v podrobnostech jí již známý uplatnila. Příčilo by se zajisté zásadě procesní hospodárnosti, v níž má původ předpis § 406 c. ř. s., vylučovati použití tohoto zákonného ustanovení v rozepřích o bolestné a odmítati konečné vyřízení věci k rozhodnutí zralé bez nutkavého důvodu (srovnej v tom smyslu rozh. č. 285 sb. n. s.).

Čís. 11992.

Pro určení příslušnosti říšsko-německého soudu podle tuzemských zákonů ve smyslu vládní vyhlášky č. 131/1924 sb. z. a n. a § 328 č. 1 něm. c. ř. s. je rozhodné, zda měl povinný nárok v Německu, aniž záleží na tom, zda povinný podal žalobu k uskutečnění tohoto nároku.

Otázku příslušnosti říšsko-německého soudu podle tuzemských zákonů zkoumá soud povolující exekuci v tuzemsku samostatně, nejso vázán názorem říšsko-německého soudu.